20

DE ABSCESSIBUS ET FISTULIS AB URINÆ FLUXU IMPEDITO PRODUCTIS.

THESES ANATOMICO-CHIRURGICÆ,

Quas, DEO FAVENTE, & Præſide M. FRANCISCO-MICHAELE DISDIER, Artium & Chirurgiæ Magiſtro, Scholarum antiquo præpoſito, Regiæ Chirurgorum Academiæ Conſiliario, *tueri conabitur*, CAROLUS DEVILLIERS *Pariſienſis*, *Artium præclaræ Facultatis in Univerſitate Pariſienſi Magiſter*, *olim in portu Regio Telonenſi*, *dehinc ultimis bellis in Germaniâ Chirurgus à Rege ſtipendiatus.*

PARISIIS,

IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS;

Die Martis, *quârtâ Novembris*, *à ſeſqui-ſecundâ poſt meridiem ad ſeptimam*, *anno R. S. H.* 1766.

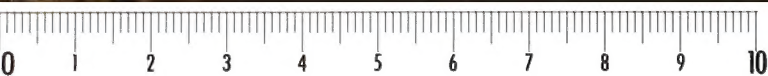
PRO ACTU PUBLICO
ET
MAGISTERII LAUREA.

Typis P. AL. LE PRIEUR, Regii Chirurg. Collegii Typographi.

M. DCC. LXVI.

U

D. O. M.

DE ABSCESSIBUS ET FISTULIS AB URINÆ FLUXU IMPEDITO PRODUCTIS.

THESES ANATOMICO-CHIRURGICÆ.

NA è ſanitatis conditionibus ; ritè ſcilicet peractis ſecretionibus, retinendi retineantur, rejiciendique rejiciantur humores. Hos inter nec immeritò adnumeranda eſt Urina cujus egeſtio, obice qualicumque, impedita multiplices morbos, eoſque pertinaces, producere valet. De Abſceſſibus & Fiſtulis ab hacce causâ effluentibus, diſſerere cum ſit animus, Veſicæ urinariæ & Urethræ anatomen, paucis, exponere priùs incumbit.

Vesica urinaria ; organum cavum ; membranaceum, figuram ferè ovatam referens, Pubim inter & Rectum intestinum in viris, Uterum verò & eundem Pubim in mulieribus, in Pelvi situm, hisceque partibus connexum, Urinæ receptaculum est.

Dividitur in Cervicem, Corpus & Fundum. Hic (*a*) Corpusque, parte suâ superiori, Peritonæi lamella teguntur ; reliqua verò Vesicæ superficies textu cellulari, quasi tomento, molliter fulcitur. Ejusdem visceris non eadem ubique densitas, pars etenim ipsius superna, corpore spissior, cervice tenuior est.

Quadruplici membranâ conficitur. Communis exterior à Peritonæo. Altera Musculosa variis efformatur fibrarum staminibus quæ Vesicæ fundum ad Cervicem deprimere & latera ejus ad se invicem admovere valent. Huic subjacet tertia cui Nervosa nomen. Quarta deniquè Villosa est.

Vesica, intùs humore mucoso obducta ; multisque referta rugis, tribus osculis pertunditur quorum obscuria duo, ac veluti conniventia, Ureterum extrema sunt ; inferius verò aliis majus, Uvulâ quâdam (*b*) conspicuum, in Urethram desinit.

Hic autem, canalis est membranaceo-spongiosus, ferè cylindricus, urinæ nec-non seminis projectioni inserviens, in inferiori sulco à connexione Corporum Cavernosorum efformato collocatus, cujusque longitudo, sicut & directio in utroque sexu variantur.

Duæ illum membranæ constituunt. Interna exteriore amplior, tenuis & admodum sensilis, plurimas in urethrâ producit plicas. In eâdem multa reperiuntur oscula, Glandi obversa, alia aliis majora, quibus humor interiorem canalis superficiem irrorans depluit. Hanc inter & externam jacet Textus Spongiosus quo extuberante Bulbus urethræ, Penisque Glans efformantur.

Textu hocce spongioso non tota cingitur Urethra. Princi-

(*a*) Pars vesicæ superior pro ipsius fundo sæpiùs habetur, rectiùs tamen hocce nomine donaretur pars corporis ejus latior & infima.
(*b*) Lieutaud, Act. Reg. Scient. Academiæ 1753.

pium illius simpliciter membranaceum, Prostatis obvallatur. In hac canalis parte insurgit Verumontanum quod pervadunt Vesicularum Seminalium canales excretorii, cujusque basim ambiunt oscula alia plurima quibus liquor Prostatarum percolatur. Tandem versùs Urethræ extremum occurrit Fovea Navicularis.

Duo ùtrinque Coli adscribuntur musculi, qui quidem Acceleratores, sive Bulbocavernosi, & Erectores, aut Ischiocavernosi nuncupantur. Priores Urethræ præcipuè pertinent.

Vesica Urethraque accipiunt arterias ab Hypogastricis. Venarum eadem sunt nomina eædemque distributiones. Nervi à Symphatico majore, Sciaticis & Sacris ortum habent.

Obstructis Vesicæ collo, vel Urethrâ, prospera ni Chirurgia celebretur, in eis fissuram contingere docet experientia. Quâ datâ portâ (*a*) lotium prorumpens, vicinarum partium in textum cellularem diffunditur.

Versùs minorem resistentiam liquores tendunt; exindè nunc ad Penem, Scrotum, Perinæum & Anum; nunc etiam, at rariùs ad Pubem, Inguina, Lumbos & ipsasmet Nates, lotium intrà partes diffusum irrepit; imò Pelvim intùs & Abdomen quandoquè mali progressus subeunt.

Ab urinâ partium distento cellulari textu, cutis ipsamet distenta, digiti prementis vestigium suscipit & retinet, vel nullo modo tactui cedit. Sæpiùs verò tenuiores quam ut distentioni resistere valeant, textûs ejusdem vesiculæ disrumpuntur, proindèque vel in uno, vel in plurimis cavis, sive, (fas sit dicere) focis lotium colligitur.

Diffusa brèvi corrumpitur, corrupta verò sæviùs agit urina. Ne mireris ergo cur partes lotio perfusæ brevì depopulentur, vel quasi suffocatæ celeriori gangrænâ corripiantur.

(*a*) Fissuram hanc sæpiùs evenire in illâ urethræ parte quæ tantum membranacea est docet experientia, panditque D. Ledran oper. Chirurg., pag. 354 & 356.

Cutis intereà, colluvie indeſinenter augente; tandem ſinditur; & quot ipſius rimæ, tot extùs hiant fiſtulæ urinariæ quarum diſtinctio, ſicut & cæterarum ab aliâ quâcumque causâ productarum, ab eſſentiâ, cauſis, ſitu & accidentibus deducitur.

Quæ autem urinæ effluxui obſtant, vel à cauſis urethram comprimentibus, ut Perinæi, Recti, vicinarumque partium inflammatio ſeu læſio quæcumquè ab ictu, vulnere, &c. Proſtatarum tumor, &c., repetenda ſunt; vel in ipsâmet urethrâ hærent; ut quidquid è veſicâ erumpens urethræ diametrum occupat, calculus ſcilicet, grumus ſanguinis, &c. vel tandem ſunt Gonorrhæarum triſtes reliquiæ, nempè. Verumontanum tumefactum (*a*) Carunculæ ſive Carnoſitates (*b*) ſpongioſi textus intumeſcentia, ulcus calloſum, calloſa cicatrix, &c. De hiſce potiſſimum hic agi petimus.

Tumor urinoſus tactui duritiem quamdam in primis præbet inſtantibus. Hoc ſigno viſuque, ægritudinis ſitu, præteritorum commemoratione dignoſcitur: ſi vero jam per cutem diffiſſam, eruperit urina, Fiſtularum quæ extùs hiant, apertè patet Diagnoſis: quæ verò mala ab intùs ſerpente lotio producta fuerunt difficiliùs agnoſcuntur. Indè nè præceps ſit prognoſis monetur.

Ad vias naturales urina reducatur, vel ipſi præter-naturalis exitus arte comparetur, ut sìn minus perfecta, ſaltem opportuna curatio proveniat. Ad ultimam methodum citò confugiendum eſſe, cùm, nondùm perviâ cute, ab urinâ intra partes diffusâ, gangrena imminet, aut adeſt, pronum eſt concludere. Ineptè verò, mæandros omnes aperiri neceſſum credetetur. Si caſus quoſdam excipias, in quibus major necroſis extenſio multiplicem expoſcit inciſionem, ſufficit tumoris in decliviori parte per Perinæum apertura, quâ lotium manare poſſit, textus que cellu-

(*a*) Benevolus Verumontanum tumefactum frequentiſſimam eſſe cauſam urinæ retentionis arbitratur in libro cui titulus, *nova propoſitio de Caruncul in urethr.*, *& de catarac. glaucom.*

(*b*) De caruncularum exiſtentiâ inter ſe diſſentiunt authores. Alii eas in dubium revocant uti Saviardus, Brunnerus, Dioniſius, &c. Alii eas prorsùs negant ſicuti Arnoldus & Petitus: his omnibus adverſarii opponuntur Paræus, Riverius, Foreſtus, &c.

laris putredine dissolutus glomeratim excidat. Illâ equidem celebratâ, defluunt urinæ, gangrenæ progressibus meta imponitur, mortuum à vivis separatum elabitur, paulatimque recedunt alii ingurgitationis effectus; nec posteà ad curationem altera requiritur medela, ac in casu quo per hiulcam cutem viam sibi paravisset latex urinosus.

Hac in duplici sorte rerum, ars in eo tota incumbere debet, ut obices urinæ per urethram effluxui obstantes destruantur: quod quidem Catheteris, aut Cereolorum introductione obtinebitur. Notandum verò posteriorum usum non tantum ad fissuræ cicatricem, sed & ultrà protrahi debere. Urethræ diametro naturali restitutâ urina derivari desinit, Fissurarum margines coalescunt, succedit cicatrix.

Cereis solidis catheterem quo lotium facilè fluit, & à Fistulis deviat quidam anteponunt practici. Cum autem non semper intromitti catether queat, aut duritie suâ se molestiorem præbeat; ideò excogitati fuerê cerei cavi de quorum utilitate controvertitur (*a*).

Horum mediorum usu constanti, obices in urethrâ delitescentes feliciter debellari comprobavit experientia. Caveas ergo ne Fistularum callosas margines causticis consumas, aut instrumento secante abscidas. Absit etiam methodus quâ tota canalis obstructa pars inciditur, aut ab incisione ad Bulbum urethræ factâ setaceum per Glandis foramen trajicitur.

Cereis tempestivè usurpatis, adhibitis aliundè adhibendis, eorumdem malorum curatio Prophylactica suppeditatur.

(*a*) Roncallo, non alteri vero candelæ cereæ & cavæ excogitationis laus deferri debet, vid. lib. ejus. Cui titulus. *Exercit. Medic. Chirurgic. de novâ methodo extirpandi carunculas & curandi Fistulas in urethrâ. Brixiæ, edit.* 1720.

F I N I S.